

MEMORIA DE SECRETARIA

EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR:

DAMES I CAVALLERS:

COMPANYS:

En l'últim Congrés celebrat a Tarragona, s'acordà que el IV que avui inaugurem, tingués lloc en aquesta ciutat, mereixedora per haver donat vida a clínics eminents contemporanis, que els metges catalans s'hi arredossessin per a escatir temes i comunicacions relacionats amb la ciència mèdica.

Heu's aquí perquè avui ens trobem altra volta acoplats els fills d'Esculapi, per bé que en diferenta població, també en terra catalana, car podem dir quan se clou un Congrés i elegit el lloc del pròxim que sortim de casa per anar a casa: les fites del nostre radi d'acció és la llengua qui les marca.

Tot just presa possessió la novella junta de l'Associació de Metges de Llengua Catalana, organitzadora del IV Congrés, es preocupà de nomenar els ponents dels temes oficials que deuen posar-se a discussió.—Aquests foren els Doctors Gallart, Roqueta, Comas i Prió, Bremon, Torres Carreras, Tarruella, Trias Pujol, Bartrina, i Pujol i Brull per al tema «L'estasi intestinal crònica: indicacions terapèutiques mèdiques i quirúrgiques».—Els doctors Moragas, Alzina, Celis, Grífols, Rodríguez Arias, Connill, Vilanova i Peyrí per al tema «Estat actual diagnòstic i terapèutic de la parasíflis.»

Llur tasca, l'examinareu en el llibre de ponències que hem publicat i discutirem en les pròximes sessions. En nom de la Junta i de l'Associació, remercio als nostres honorables com-

panyans per llurs treballs els quals confio que considerareu profitosos.

En la mateixa sessió s'acordà anunciar el premi de mil pesetes, ofert per nostre company el Dr. Francesc Santiñà, titolat «Premi Josep Alsina», sobre un treball completament original, escrit en català sobre «Quimioteràpia», havent d'ésser l'autor català.

En la sessió de Junta Directiva del 30 d'Octubre de l'any 1920, s'acordà delegar al Dr. Borràs perquè organitzés l'Exposició que es celebra junt amb el Congrés, i que aquest se fes en els dies 26, 27 i 28 de Juny de 1921; al mateix temps que la pròxima sessió se celebrés a Girona, sots la presidència del nostre honorable company Dr. Pascual.

Així es féu, celebrant-se la sessió al despatx del Sr. Batlle de Girona, el nostre estimat company el Dr. Coll, assistint-hi també els Drs. Roca, Dalmau i Hosta.

Entre altres interessants acords, es prengué el de nomenar una sub-comissió, resident a Girona, composta dels Drs. Roca, Hosta i Dalmau, constituïts en sub-comitè organitzador de les tasques locals (hostatge, excursions, etc.).

Mercès a tots en nom de la corporació.

Mercès també als nostres estimats companys, Doctors Riera, President de la Diputació de Girona, i Coll, vostre digne Batlle, per llur ajut als nostres treballs d'organització. Igualment hem de remerciar a tots els que han protegit la celebració d'aquests Congressos, Mancomunitat de Catalunya, Diputacions Catalanes, Ajuntaments, Autoritats, Facultat de Medicina, com també particulars, Socis protectors, Associacions científiques Mèdiques, que deixo ara d'anomenar per no allargar la meva tasca; constaran en el seu lloc corresponent en publicar el llibre del Congrés actual.

En altra sessió celebrada a Girona el dia 10 d'Abril de l'any actual, s'acordà delegar als Drs. Pascual i Coll perquè organitzessin un homenatge al metge gironí, Mestre Guillem Coltellor; que aquest homenatge consistís en una sessió, al Saló d'Actes de l'Ajuntament de Girona, on el Dr. Josep M.ª Roca llegís una biografia del gran metge gironí i descobriment d'una làpida col·locada a dit saló per a perpetuar sa memòria.

En sessió del 12 d'Abril s'encarregà als Drs. Grifols i Moragas, l'organització d'una sessió d'homenatge a l'obra científica dels Drs. Ehrlich i Roux, per a complir l'acord pres en l'Assem-

blea general de Tarragona: aquesta sessió es portarà a terme el segon dia d'aquest Congrés.

Aquesta és la tasca portada a terme per la comissió organitzadora del IV Congrés. Podria ja donar per terminada la meva comanda si un deure pregon de companyonia sincerament sentida no m'obligués a parlar dels amics que d'ençà de l'últim Congrés han passada la llinda de l'Eternitat. Pocs en nombre, la calitat llur fa més dolorosa la pèrdua: els Drs. Torres Pascual i Álgvar Esquerdo. Ànimes selectes, dues flors escollides del jardí de la medicina catalana, que colltorçades s'han extingit quan encara la ciència mèdica podria esperar d'ells, fruits abundosos.

El Dr. Torres fou un dels col·laboradors fervents del malaguanyat Dr. Fargas i contribuí en molt al merescut prestigi del President del nostre 1.er Congrés. Demés, s'havia especialitzat en les malalties de l'aparell digestiu exercint amb austera dignitat; molt temps malalt, esperà l'hora suprema amb serenitat i sense recança.

Al Dr. Álgvar Esquerdo, podria fer-se-li una elegia, un cant de tristesa per la mort d'aquell home de ciència, d'aquell cirurgià integral, per ésser un hàbil operador i un gran clínic mercès al seu esforç personalíssim i constant. I si l'home de ciència era eminent, excels, el ciutadà era immillorable, car l'Esquerdo, amb son aspecte de fredor de caràcter, era home de grans devocions; la família, els malalts, els amics i el poble que el veié nèixer; ell els tenia profundament arrelats aquests sentiments dignificadors de l'home, i per això era un home tan digne. En Milà i Fontanals deia que no era bon fill d'un poble el qui no veia el seu campanar almenys una vegada a l'any; i l'Esquerdo, *D. Alvaro* com li dèiem familiarment, carinyosament, no sols anava molt sovint al seu poble, sinó que molts dels seus cabals els esmerçava en ell, fent-hi escoles en el barri d'on era fill. I ho feia sense faramalla, sense soroll, procurant que la mà esquerra no sapigués el que donava la dreta. Ell ha mort, però la seva obra perdurarà i romandrà inoblidable en tots els que tinguérem l'honor de treballar amb ell i ara podem dir amb dignitat sinó amb orgull «he sigut deixeble de l'Esquerdo». Jo puc dir, que ell fou el que m'inicià en l'estudi de la cirurgia; ell preparà l'escalaborn perquè altres cirurgians emèrits completessin la meua afició quirúrgica. No estranyeu, doncs, si parlo de D. Álgvar com ne parlo: el que sento es no tenir elo-

quència i facilitat d'exposició per a palesar el doll de sentiment que m'amara recordant la figura del gran cirurgià honra i glòria de la Medicina Catalana.

I ara, senyors, a treballar: aquesta és la millor manera d'honrar els nostres morts.

HE DIT